

[Finansministeren.]

hvorefter lejeforhøjelsen gennemføres succesivt, således at den maksimale lejeforhøjelse først opnås i 1956, foreslås tillægsafgiften for året 1955 dog kun opkrævet med halvdelen eller med 5 promille af det afgiftspligtige beløb. Når tillægsafgiften fra og med 1956 opkræves fuldtud, vil afgiften gennemsnitlig svare til ca. 8 pct. af den nuværende leje i ejendomme opført før 1. januar 1946 og knap 5 pct. af den nuværende leje i ejendomme opført i tiden fra 1. januar 1946 til 31. december 1948. I kraft af fradragsbestemmelserne, hvorefter den afgiftspligtige forskelsværdi reduceres med 20 000 kr., for ejendomme beliggende i København, Frederiksberg og i visse omegnskommuner med 30 000 kr., vil afgiften for mindre ejendomme dog normalt komme til at ligge under disse gennemsnit.

Efter lovforslaget skal tillægsafgiften fra og med året 1966 nedskrives med 10 pct. hvert femte år.

Provenuet af tillægsafgiften vil, når afgiften fra og med 1956 opkræves fuldtud, kunne anslås til 65 mill. kr. årlig.

Tillægsgrundskylden foreslås fastsat til 10 promille af det beløb, hvoraf der svares grundskyld til staten i medfør af lov nr. 352 af 7. august 1922 om beskatning til staten af faste ejendomme. Provenuet af tillægsgrundskylden vil kunne anslås til godt 80 mill. kr. årlig.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale lovforslaget til det høje folketinges velvillige behandling.

Socialministeren (Strøm): Det forslag til lov om godtgørelse for husleje-forhøjelse til alders- og invaliderentemodtagere m. fl., som jeg herved har den ære at fremsætte for det høje folketing, står i forbindelse med det forslag til lov om en overordentlig skat til staten af faste ejendomme, som er fremsat af finansministeren, og det forslag til lov om ændring i lov om leje af 14. juni 1951, som fremsættes af indenrigs- og boligministeren (sp. 1236).

Da regeringen anser det for ønskeligt at fritage rentemodtagere og personer, der modtager hjælp som kronisk syge, for de husleje-forhøjelser, som de to nævnte lovforslag åbner adgang til, går det af mig fremsatte forslag ud på, at der ydes en godtgørelse til personer, der oppebærer alders- eller invaliderente eller underholdshjælp som kronisk syge i henhold til forsorgslovens §§ 247 og 248, og som er lejere af eller lever i ægteskab med en lejer af en lejlighed, for hvilken huslejen kan forhøjes i medfør af den nævnte lov om en overordentlig skat til staten af faste ejendomme og § 77 i lejeloven, således som denne bestemmelse ændres. Denne godtgørelse foreslås at skulle udgøre beløb svarende til de efter 1. januar 1955 i medfør af nævnte lovbestemmelser foretagne husleje-forhøjelser, idet den dog ikke kan overstige et i forslaget fastsat maksimum, der svarer til den maksimale forhøjelse af lejen for en lejlighed, for hvilken huslejen pr. 31. december 1954 udgør 1 200 kr.

Godtgørelsen udgør — med den begrænsning, som den fornævnte maksimumsbestemmelse måtte give — den fulde husleje-forhøjelse for den af lejeren beboede lejlighed, og ved flytning til en anden lejlighed, der er omfattet af de nævnte lovbestemmelser, beregnes godtgørelsen principielt efter lejeforhøjelsen i den tilflyttede lejlighed. Hvis flytning imidlertid sker til en af de omhandlede lejligheder på 2 værelser eller mindre fra en større — og derfor som oftest dyrere — lejlighed, har rentemodtageren dog ret til efter flytningen fortsat at oppebære den godtgørelse, som allerede var tillagt ham, medens han boede i den tidligere lejlighed. Ved denne ordning ønsker man at stimulere rentemodtageres flytning fra en større til en mindre lejlighed.

Med hensyn til den i § 1, stk. 3, i forslaget indsatte bemyndigelse for socialministeren til med de fornødne lempelser at lade de af mig foran citerede bestemmelser om ydelse af godtgørelse for husleje-forhøjelse til rentemodtagere m. fl. finde tilsvarende